

II. ДѢ ТРѢБУВА ДА СЯ КЛАНЯМЫ?

Богъ ся нахожда на всяко мѣсто, за това дѣто и да ся намирамы, тамъ можемъ да възведемъ сърдце-то си и умъ-тъ си къмъ него съ молитвъ. Нѣкои мыслятъ че могатъ да ся молятъ Богу само въ църквы-тъ или прѣдъ иконы-тъ. Но Апостолъ Павелъ казува: “Небесный и земный Господь не живѣе въ църквы направены съ рѣцѣ челоувѣчески” (Дѣя. 17; 24). Съ тѣзи думы той ны учи, че духовно-то поклоненіе е благоприятно на всяко мѣсто. Даниилъ ся моляше въ левскый-тъ ровъ, Іона въ коремъ-тъ китовъ, Христосъ на планинж-тъ (Мат. 14; 23), и въ пусто мѣсто (Марк. 1: 35), и Павелъ и Сила ся моляхъ Богу въ тъмницѣ-тъ (Дѣя. 16; 25). Благословенъ да е Богъ, че ни позволява да приближавамы при него всякога и на всяко мѣсто. Но ако и да е позволено да ся молимъ Богу на всяко мѣсто, особенно длѣжны смы —

Нѣрво. Да ся кланямы Богу *тайно*. Нашъ-тъ Спаситель ни *заповѣда* да ся молимъ тайно. “Влѣзь въ скрышнѣ-тъ си стаи и като затвориши врата-та си, помоли ся Отцу твоему, който е въ тайно” (Мат. 6; 6). Той самъ ся моляше тайно, и съ това ни остави примѣръ който смы длѣжни да слѣдувамы. (Мат. 14; 23: Мар. 1; 35: Лук. 5; 10).

Второ. Длѣжни смы още да ся кланямы Богу съ домъ-тъ си, сирѣчь съ *челядь-тъ си*. Всякой Христіанинъ е священникъ въ своѣж-тъ си къщѣ (1 Пет. 2; 9: Отк. 1; 6). И както свя-